

La petita sirena

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Adaptació i il·lustracions
DANI TORRENT

Calligraf

La petita sirena

Dani Torrent

Edicions Cal·lígraf
Figueres, 2018

Primera edició — abril 2018

Publicació

Edicions Cal·lígraf, SL
Monturiol, 2, 1er 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

Maquetació

Jaime Vicente

Correcció

Joan Riba

Impressió

Reprogir

ISBN

978-84-948368-2-4

Dipòsit legal

GI-425-2018

© del text

Dani Torrent

© de les il·lustracions

Dani Torrent

© d'aquesta edició

Edicions Cal·lígraf, SL

*Queda rigorosament prohibida,
sense l'autorització per escrit
dels titulars del copyright,
la reproducció parcial
o total d'aquesta obra per
qualsevol mitjà o procediment,
incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic.*

La publicació d'aquesta
obra ha rebut el suport
de la Diputació de Girona

Diputació de Girona

La petita sirena

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Adaptació i il·lustracions
DANI TORRENT

Calligraf

Sota la superfície del mar hi regna la calma, la llum es tamisa i els sorolls de la ciutat amb prou feines resulten audibles. Allà l'aigua és tan profunda, que si llancéssim l'àncora no arribaria mai al fons. S'haurien de col·locar una infinitud de gratacels, l'un sobre l'altre, perquè, des de baix de tot, arribessin a la superfície.

Però no us penséssiu pas que el fons del mar és tan sols arena blanca i gelada: allà també hi creixen arbres i plantes meravelloses, de fulles flexibles i ondulants, que amb el més petit moviment de l'aigua es mouen com si tinguessin vida. Tota mena de peixos, grans i petits, s'hi esmunyen, tal com fan els ocells a l'aire. I, enmig de tot això, s'hi aixeca el palau del rei del mar.

El rei, vidu ja feia temps, s'havia hagut d'encarregar, amb l'únic ajut de la seva mare, ja anciana, no solament dels assumptes de palau, sinó també de la cura de la seva descendència, les sis princeses, extraordinàries criatures que nedaven en les aigües dels mars.

Un biòleg que les veiés no sabia com classificar-les, ja que si bé la part superior del tronc era tan humana com la nostra, de cintura cap avall no eren ni com els homes ni com les dones, sinó que el seu cos finia en una esplendorosa cua de peix. Aquests éssers delicats i admirables eren anomenats sirenes.

Les princeses es passaven el dia jugant a les immenses sales del palau. Quan se n'obrien els grans finestrals, els peixos hi entraven nedant, tal com fan les orenetes de les nostres terres quan obrim les finestres de casa. I els peixos s'apropaven a les princeses, i menjaven de les seves mans i es deixaven acariciar.

Davant del palau hi havia un gran jardí amb arbres de color roig de foc i blau marí; els seus fruits brillaven com l'or i les flors semblaven flames, pel moviment constant dels pecíols i les fulles. Quan el vent no bufava, es veia el sol.

Cadascuna de les princeses tenia, al jardí del palau, un espai que podia cultivar com volgués. Una havia donat, a la seva part, forma de balena; una altra va preferir que tingués forma de sirena. En canvi, la més petita hi va donar una forma circular, com el sol, i totes les flors eren vermelles com el gran astre. Era una jove una mica estranya, callada i pensativa, i, a banda de les flors vermelles, a la seva part del jardí només hi va col·locar una estàtua que havia caigut al mar durant el naufragi d'un vaixell. Tenia la forma d'un jove formós.

Una de les seves alegries més grans era escoltar coses sobre el món dels humans. La seva àvia li explicava tot el que sabia dels vaixells, les ciutats, els homes i els animals, i ella es quedava abstreta pensant en el món de la superfície, ple d'aromes i sorolls.

—Quan tingueu quinze anys —deia l'àvia—, podreu pujar a la superfície, seure sobre les roques a la claror de la lluna i veure les grans embarcacions, els boscos i les ciutats.

